

"גַם חֹשֶׁךׁ לֹא יָחִשֶׁךׁ פְּנֵךׁ
וְלֹילָה כִּיּוֹם יָאֵר כְּחִשְׁכָה כְּאוֹרָה..."
(זה הילים קלט, י"ב)

קורות חיים

על מה אען מדבר. אען מדבר על הילדות שלנו בברטים מעז, בלי חשמל, בלי טלפון, בלי דודו שמש, דברים שהיום נשארים רק זיכרונות יפה בראש... כל פעם שאען חושב על הימים בהם היינו משחקים מחובאים "בשכונת" או זורקים לסל שאורן בנה, או בועם מכועת, או מחנה או אפילו סתם שהיינו יושבים אען ואתה על המזרגות עז במרפסת, מריעדים את הרגל, ומוציאים קולות..."

יאיר היה מן הראשונים בגין הילדים היהודיים של רעף, גן וב ג'לי מעורב לילדיים דתיים וחילוניים, כמו היישוב רעף כולם. בית הספר הייסודי הילך עד כהה ו' בבית הספר עין הרים, ואחר כך ביקש ביתהה צ' להתנסות בלימודים בבית הספר היהודי ערבי בעוה שלום. ביתהה ח' עבר ללמידה בבית ספר התיכון העיסוי בירושלים.

הקולנוע עורר בו עניין רב, ומשום כך בחר ללמידה בחיבבה העילונה בבית הספר התיכון העיוני לאמירות בירושלים, מכיתה ט' עד כיתה י"ב, במאמה קולנוע. הוא התמחה בעיקר בצילום סרטיים, וכבר שם בלבד נרער עם מוטיבציה רבה ורצון עצ' להציג להישגים מקצועיים. לצד העניין המקצועי הוא בולט ברכונותו לסייע לחבריו, שנהנו מעבודתו ומעזרתו בסרטיו הגמר שהכינו לקרהות תום הלימודים.

ילד וכער הטיב יאיר לשמר על קשרים חמימים ואמיצים עם השכנים ברגע. ביום השנה למותו אמרה השכנה הדסה: "החוור שלך הולך ומצטבר וボולט במיוחד באירועים השכונתיים שלו", שלא החמצת אף אחד מהם ודאגת תמיד להופיע. אתה חסר שם עם איזה" שיר פופצה "שהיה משכיב אותנו מצחוק, הדיבורים, הסיפורים, הברכה

יאיר הרמן עליך בירושלים ב-2-בספטמבר 1980, כ"א אלול תש"מ, נהרג בתאונת דרכים בדרכו לביתו נוף ב-26-באפריל, 2000 כ"ב בעינן תש"ס.

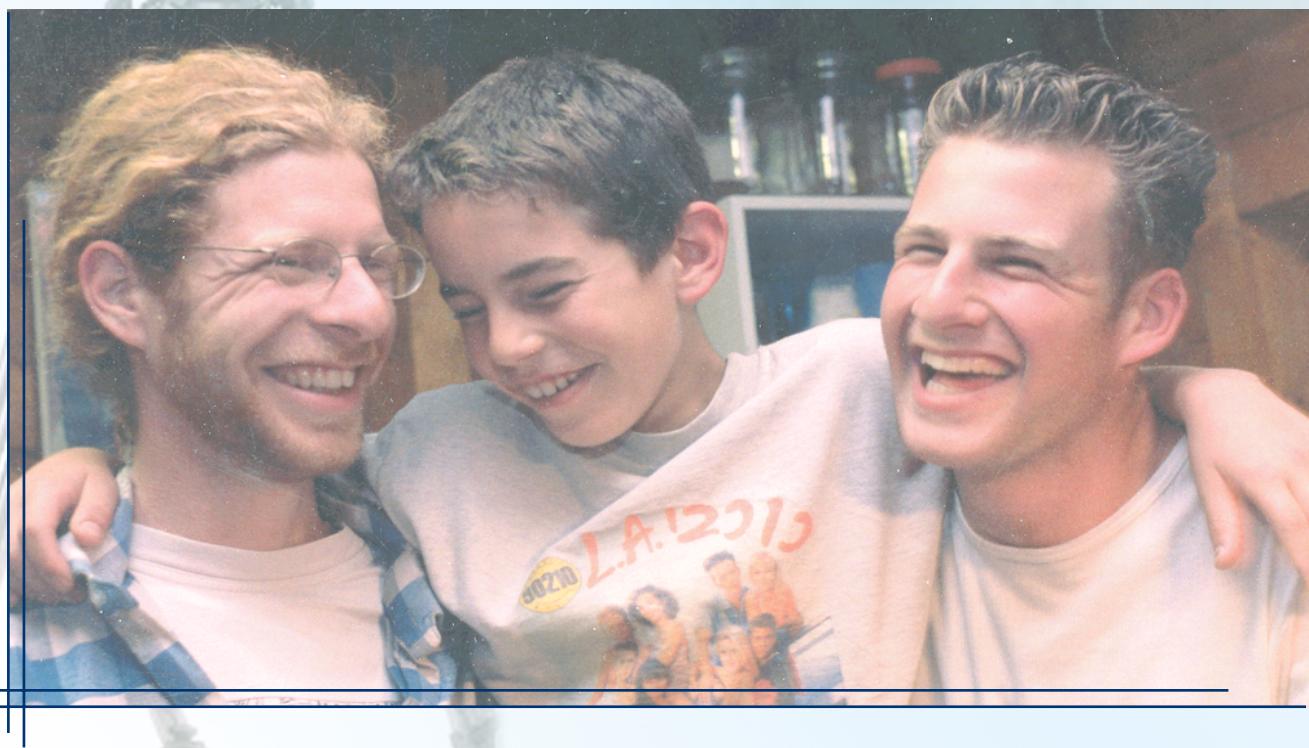
יאיר נולד בירושלים, בבית החולים ביקור חולים, להוריו תחיה וחנניה הרמן, בן אמצאי במשפחה אחוי הבוגר איתן, מצד אימו, המבורג ממושב-7 שנים ואחוי הצעיר דניאל, שעולד 8 שנים אחריו.

משפחה הרמן נמנית עם מקימי היישוב רעף שבאריה יהודה, וילדיותו של יאיר עברה עליו שם, בחיק הטבע, בערף המרהיב הנשקף אל ההרים ועמק אילון. מגיל שלוש כבר היה שותף פעיל בבעית בית העץ של המשפחה, כשבizado פטי' ומסמרים, ובטייפול בצמחים ובעצים שניטעו סביב הבית, והפכו את מדרכנות הטרשים לגן פורה.

מגרש המשחקים שלו היה בין העצים והאבנים, סמוך לבתים שזכה עתה הוקמו, עם ילדים בני גילים שונים שהתקבצו ביישוב הצעיר. בית הספר כתוב על חוויותיו ברעף וכינה עצמו "ילך טבע".

בסרט שהוקן לבר המצווה שלו סיפר שאחד מתחביביו הוא עובדה בחלוקת המשפחה. ממושך, תושב הכפר הסמור ابو גוש ובן בית אצל משפחת הרמן, למד כיצד בועם טرسות על מדרכנות ההרים.

לימים, כשהיה בן 19, תיאר את חוויות הילדות במכהב ברכה שלחה לחברו הטוב דוגי, נדב, במלאות לו עשרים: "זכיע לגדול כמו אחיכם ברגע, במקום שלכל ילך היום זה יראה ערוף הילדות שאנחנו עברנו. אף ילך שעולץ בעיר לא יכול היה לזכות בהזה, ואף ילך שייולץ היום ברגע לא יוכל

קורות חיים-המשך

המיוחדת שלך. החסר הזה כל כך עכיה. ואז עולה געגוע. לפעמים הוא מלאוה באכזב ולפעמים בעצב. וממש ביחס עם החסר אתה ישע, נמצאת פה ברגע בשכונה, בכל פינה, באלפי תമונות הפורשות את מהלך חייך, הגדילה שלך מתיעק זהוב תלתלים ורך לבחוור גדול ומדחים ביופיו".

"בahirahochihabeuyihamtova של הקבוצה שלך אליעם הביתה, הדפקה העדינה על הדלת, עם כל הגודל שלך הייתה בר המן עדינות, הראש המציג עם החירות, החירות מלא ההבעות שלך. וכל כך מיוחדת לך היהת העתעה - מתחת מילה. מתחת כתף, מתחת אוכל, מתחת פרח, מתחת חייך, או הבטחה. תמיד הבאת משהו שמייבב עם אישים, שירוםם את הרגע, כך חיותך וכך אתה חי ומאיר אותנו גם עכשו", סיפרה הדסה.

כשהיה בן 18, לאחר שיחה עם אביו, ישב וניסח על דף את הדברים שהוא מאמין בהם וחוי עליהם פיהם". אע"מ מאמין שהאדם חי רק פעם אחת, והוא צריך לנצל את השנים הללו ולהנעת מהם כי הוא עלך בשבייל להעתה ולימוד", כתוב אייר.

ועוד" אע"מ מאמין שום דבר לא קורה סתם, לכל דבר יש סיבה". הסעיף השלישי: "אע"מ מאמין שלהאמין בעצמי זה הכל חשוב". הרבעי" - אע"מ מאמין שככל בן אדם צריך לפתח לעצמו יכולת

להיות בתוך מסגרת, אסור להרים ידיים, ולאחר מכן האחורעה בראשימה:
"אע"מ מאמין בכבוד בין אדם לאדם".

כאשר התגיים לצבאי, ביקש לעסוק בצללים. הוא רשלח לךווט מפיקי יוזיאו, ושובץ למדור אמצעי המכחשה בחיל החינוך והעער". מפקדיך ביקשו ממדריכי הקורס את האצלם הטוב ביותר, ואע"מ יודע שאתה מה שקיבלו, "ופד לו בלווייה מפקד מרכז חיון במקדחת קצין חינוך ווער ראשי. יאיר, הגעת כצעיר כשרוני, רעב למלצלה, נלהב, מ锴ウי ומסור לעובודה. התחלת את דרכך בחיל החינוך והעער כעוזר צלם, ומהר מואוד הפכת לצלם הבית שלו, והנוגת את הוצאות הטכני בהפקות רבות שדרשו מאמצ פיזי וופשי, תמיד עם רצון לעוזר, תמיד עם רצונות להטיב את כשרונך על גבי החומר המצלם".

"הוא הגיע אלינו מלא עסיס מתפרק לכל עבר, קוצני ולא מסתדר עם המוסגרת הצבאית", סיפר מפקדו היישר במדור אמצעי המכחשה, יואב שפיגל, "ازר זמן קצר אחר כך, כפי שהוא עצמו סיפר לי, קיבל יאיר החלטה להשקיء במקום בו הוא משרת, ואנחנו צוות הפיקוד החלנו לגלות את הרמן האיכפתני" ...

וכך, אותו עסיס מתפרק של ארגיות, עם אכפתניות, שמחת חיים ועצמות, שליוו אותו מאז ימי ילדותו ברגע, באו לביפוי בתפקידו הצבאיים. לאחר תקופה קצרה בה שימש כעוזר צלם לאישים המילואים, הבחינו מפקדיו ועמיתיו ביחידתו הרבה, בגישות המקצועית ובכישרונו הרב והפכו אותו ל"צלם הבית". יאיר צילם סרטי הסברה לצד אירועים ועצרות. המשוב שהתקבל ביחידה על עבוזותיו העיקריים לו אפשרות להתקדם, ולבצע פרויקטים שקדום לכן הוענקו לצלמים מעוצים וותיקים.

גם בצללים במוסגרת הצבאית אפשר היה להבחן בכשרונו של יאיר כאמן ו藝術家 אחד, וכמי שהשקייע שעות רבות בעבודה וסחף עימיו את הוצאות הטכני ואת היחידה כולה. גם בתנאי לחץ ובתנאי שטח קשים החזיק ביד בוטחת בצלמה, הפיק לקלים מטעוות, لماذا והשתפר.

chodshim achadim l'fui moton, houtla ul yair ha'mishma la'zelam sruot zokomnetri. "זה היה סרט חשוב לנו מאוד, שבו הצלם הוא זה שקובע את איקות הסרט, ביכולתו לצלם במהירות, וטור גישות עצומה למה

שהעניקתם לו בבית, העניק הוא לעצמכם המשותף בזכותם, ובזכות היסודות תחיה וחגינה ולאחים איתן וודיאל: "יאיר הגיע אליו עם רשותה של אמן - בזכותם, והשיקע כל עם מימי נפשו בשירותו צלם בצה"ל.

אי גאה במשובים שאנו מקבל על הסרטים, שבהם רעל תפקידי מפתח". "הרמן", כפי שכונה בפי חבריו ליחידה, התהבר עלי חבריו ועמייתו, עם טוב הלב, האיכפתנות והדוגריות שלו, כמו גם הנכונות לשיער לחברים. "אהבנו אותו על חן הנערום, ההתלהבות שלו, הגיל בשיער והעיסויות שלו לעגל את הפינות של המסדרת הצבאית", סיפרה מפקחת היחידה סgan אלוף ארנה קווטלר, "אהבנו את כנעתו, האיכפתנות והרצון שלו לשיער ולהגיע עם הייחודה להשגים".

שבועות אחדים לפני מותו, פנה למפקדו והציג לו להתחילה את שרבית הצלום לארי אל, שהוא הצלם שלו, "ארי אל יצלם, ואני אהיה העוזר שלו" החיע". ראיינו זהה סיימון לגולדות רוח", סיפר יואב שפיגל ליד קברו של יairo. יכולת הפרגן מצטרפת למעלות רבות אחרות שלו, שיוצרות מעהיג טבעי של צוות טכני. וכל זה נפסק.

קשה לעזתאוושש, נמיין עם דמויות בעיניהם וחיל גדול בלב. נחרוך שניים ומשין. איי חושב שככה הייתה רזהה. היה גדול. הרמן.

חברו של יairo, יונתן קרני נפרד מעמו: "כל כך הרבה דברים עברו יחד. הרבה מסיבות, פסיביל ערד, ייון, סייע ועוד. איי לא מצילח לקלוט שאיתה לא פה, שחייב ממי נעלם. אתה היה כל כך יפה, כל כך טוב, כל כך מוכשר ואהוב. איי חשב שאם יש מישהו שאפשר להגיד עליו שיציל את כל ההזדמנויות שהוא לו בחיים עד שהם נפסקו זה אתה, יairo. איי אהוב אותך".

מפקד מרכז חייער אמר: "יאיר הוא קורבן נוסף בגע תאונות הדרכים. אין כאב גדול מכאבכם. חייו נגדען, אבל יצירתיו ממשיכות לחיות".

יאיר הובא למעוזות בבית העלמין הקטן של רטף, מוקף בערף ההררי שכח אהב בחיו. על המזבחה הצבאית הוסיף לבקש בו משפטו את הפסוק מספר תהילים: "גם חושך לא יחשיך מך ולילה כיום יairo חשיכה כאורה"

קורות חיים-המשך

שקורה סביבו", סיפר שפיגל, "היה לנו חששות לפניו שיצא לצלם שהוא עוד אין לא מספיק מיומן, אבל הוא עמד במשימה בגודול".

בצד העריצה ישבו אחר כך הבמאי והעורך, מילואים, ארגשי מקצוע מהשורה הראשונה בארץ, ולא האמינו למראה עיניהם, הם ייבאו לראיון עתיד גדול צולם.

על קברו אמר מפקד מרכז חייער, בפעם הראשונה

תחיה וחגינה ולאחים איתן וודיאל: "יאיר הגיע אליו עם רשותה של אמן - בזכותם, והשיקע כל עם מימי נפשו בשירותו צלם בצה"ל.

אי גאה במשובים שאנו מקבל על הסרטים, שבהם רעל תפקידי מפתח". "הרמן", כפי שכונה בפי חבריו ליחידה, התהבר עלי חבריו ועמייתו, עם טוב הלב, האיכפתנות והדוגריות שלו, כמו גם הנכונות לשיער לחברים. "אהבנו אותו על חן הנערום, ההתלהבות שלו, הגיל בשיער והעיסויות שלו לעגל את הפינות של המסדרת הצבאית", סיפרה מפקחת היחידה סgan אלוף ארנה קווטלר, "אהבנו את כנעתו, האיכפתנות והרצון שלו לשיער ולהגיע עם הייחודה להשגים".

שבועות אחדים לפני מותו, פנה למפקדו והציג לו להתחילה את שרבית הצלום לארי אל, שהוא הצלם שלו, "ארי אל יצלם, ואני אהיה העוזר שלו" החיע". ראיינו זהה סיימון לגולדות רוח", סיפר יואב שפיגל ליד קברו של יairo. יכולת הפרגן מצטרפת למעלות רבות אחרות שלו, שיוצרות מעהיג טבעי של צוות טכני. וכל זה נפסק.

קשה לעזתאוושש, נמיין עם דמויות בעיניהם וחיל גדול בלב. נחרוך שניים ומשין. איי חושב שככה הייתה רזהה. היה גדול. הרמן.

ברכה לאם שאבידה את ילדה

מתוך "סדר ברכות"

שבֵּאת ימִינָך וְתַאכְלֵי,
רֹפֵד לְבָב פּוֹזָב מִשְׂרוֹם, נֹפֵד לְבָב מִתְגַּעֲגָע, וְרֹכֶן
אֶת נְשָׁמָת יְלִין לְדָבָת.
וְתַנְיִ בְּרָכָה עַל תִּין וְעַל חַי מִשְׁפְּחָת,
וְתַנְיִ בְּרָכָה עַל הַשְּׁמָמָה שְׁהָבָת, שְׁהָיָא שְׁמָמָת.
וְכָלְעָן כּוֹאָתָה, זְכָרִי -
כָּל עוֹד שְׁנָמָת אָפֵן קִימָת בָּן -
תְּחִי,
לְמַעַן,
לְמַעַן הַחַיִים,
וְלַמַּעַן נְשָׁמָת יְלִין שְׁהָיָת מִבְּרָכָת אָוֹתָן
לְחַיִים.
תְּבֹרֶכִי תְּהִי בְּשָׁבְטָה וּבְקָוָמָר.

תְּבֹרֶכִי אָם יָקְרָה,
עַל שְׁשָׁמָת אֲהָבָה בְּנָשְׁמָתוֹ שֶׁל יְלִין,
עַל שְׁשָׁמָת בּוֹ הַתְּפִיעָנוֹת,
עַל שְׁשָׁמָת בּוֹ שְׁקָחת,
עַל שְׁשָׁמָת בּוֹ חַיִים.

תְּבֹרֶכִי אָם יָקְרָה,
עַל שְׁלִקְחָת עַל עַצְמָן אֶת הַמְּסֻעָה הַמְּפֻלָּא לְהִזְוֹת
הָוָרָה לְיְלִין, לְהַבְיאָ אֹתוֹ בְּשָׁעָרֵי הַחַיִים, וְלְהַכְנִיס
אֹתוֹ אֶל הַחַיִים דָּרְכָן.
בְּרָכָי בָּאָב אָלוֹ, בְּרָכָי עָצָב, בְּגָד לְבָנָן.
וּבְלַבְנָן הַכְּבֹוד לְיַלְדָשְׁבָנִית וַיִּצְרַת אֶל מָול נְשָׁמָה
יָקְרָה שְׁהָלָכָה לְדָרָכָה.

מתוך ברכה לקראת הנזום של יair שכתבה אימנו
תchia הרמן

אייר עלי, יקי

....או מסתכלת אחרה על ילדותך, על אותו תינוק
שיצא לעולם בשמחה ובקרירה של אושר מאין כמותה.

"דליך סרטלק" קראתי לך ופירושו ילד מדליק שלי
אני אוהבת אותך.

ילדותך בונטף הייתה מלאה פלאה ועשיה, בניית עם
ኒינו את הצרי ואתה כולן בן פחות משנותיהם, למדת
מוסא על עצים, טرسות ואבניים, ואפילו קיומית להיות
מוסא שתהיה גדול. הייתה כולן מעורב בחוויות התהווות

של הבית, היישוב והחיים בשכונה הנפלאה שלו, עד כדי כך שלא אהבת לנטווע לעיר כי שם, יש זיהום אוויר".

אחרי התנסות ב"גווה שלום" יצאת ללימוד בירושלים בבי"ס הוניימי ואחר כך בבי"ס לאומניות, כשבולם שלם
של חוויות והתנסויות נפתחו לך, ואתה כמו שאתה, ילד שנגע בחיים ממש, במלוא עצמתם. ניסית והתנסית
בכל, כל מוכרי השוק מכירים אותך, כל הנעור "اخוכים" שלך, הפכת להיות "יאיר כל העיר".

בשנה זו אני מודה, היי רגעים שדאגתי, שלא הצלחת לסתור שאתה שולט בתנסיות שאתה יוצר עבורך,
אבלתי לפעמים את התמונה, אך תמיד ידעתי לחזור ולהבין שאפשר לסתור עליו.

עת אתה יוצא בדרך אחרת חדשה, לא נודעת, אני יותר מתמיד מאמין בחושן שלך, באמת שלך, ביכולת
שלך לחיות את החיים במלואם.

אני מאהלת לך שההתנסויות שלך בצבא אפשרו לך להביא לביטוי את האיכות הנפלאות שלך בדרך
שתהיה מהנה, מספקת והרבה יותר קלה. שתכיר ביכולות שלך מtru איזון ושלווה, בלי שתצטרך לווער על
התשוקה שלך לחווות חזק את החיים.

ויליאם אוולין ג'ונס

כהבבה יבה - knk

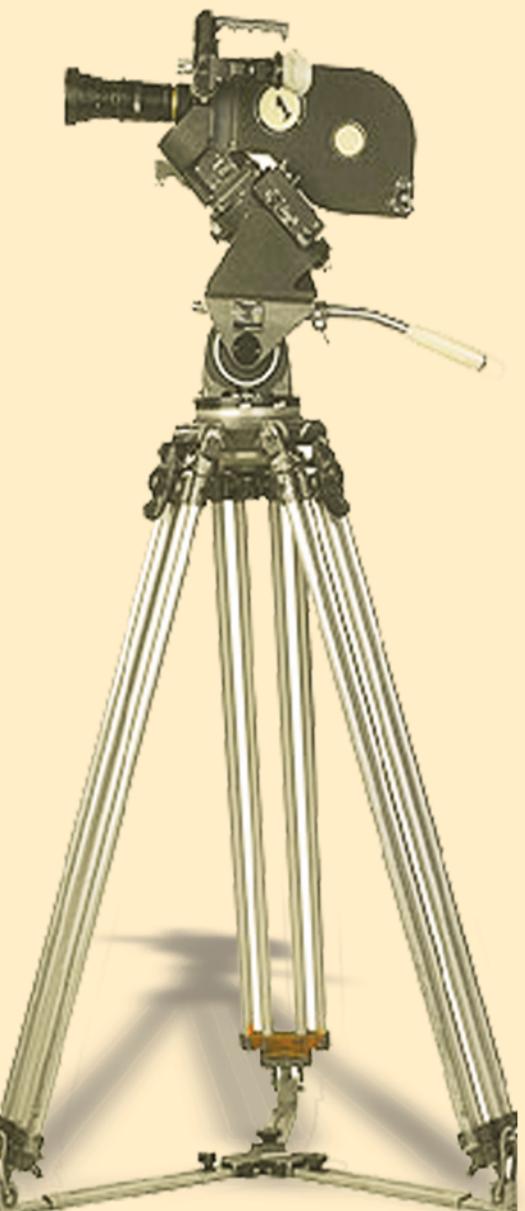

ליום הזיכרון השני של יאיר דבריהם שאמור אבא של יאיר בינו הרמן

יאיר, אייטן, דניאל, תחיה כולם אנשי לב
שבחרו נשמותינו לחבור למסע משותף של
גדילה.

כל חיינו אנו שואפים לברוא "כי טוב" לנו
ולחולתנו. זה גם מה שקיים יאיר בחיו,
gentina של דיבור, מחשבה, ומעשיהם טובים.
יאיר שזכה להכניס אותנו בשעריו החיים,
לגדל ולה אהוב אותו, אותה אונגריה מדהימה,
רוח חיים, איננה עוד. עשרים שנה מופלאות
של יחד שבראנן, אב לבן, בן לאב, אהבה
גדולה, הסתמכו להם,

יאיר היה אדם יקר, בן אדם יקר לי,
שאהבתני וכבדתי מאד כל ח". מרגע שנולד
הביא לי שמחה ואהבה. עכשו אחרי מותו,
זה יהיה אחרת, לפחות חוסר האונים הגדול
קשה להכיל, יש בי אמונה גדולה, אני
בוחר להאמין שההנטנות בתקופת חיים זו
לא נספחה علينا, זה חלק ממהלך גדול
עצום. אני לומד לראות את המאות, מעבר
שלוקח אותנו הלאה לעצמה. ככה זה טبع

הדברים. כל רגע שעובר חיבים להיריד מהרגע הקודם, כל הזמן
תנועה. ואולי זו ההזדמנות לבחר, ומה בוחרים לתת כוח - לאחיזה,
לפחד או לעוצמה, לאהבה.

הרבה ימים אחזתי מפחד פן אבד את יאיר, את הזיכרון, את הרות,
פחדתי שלאט לאט הכל ימחק, לא תישאר עדות, זכר וזכרון. כל
יום הביא צמתים של הכרעה האם לחתת לרשות הפחד, ל'כעס',
לטעונה, לעצב, לכאב, לנחל את חי', או לבחר איזה יום אברא היום.
שנותיים של מלאכה יום יומית מורכבת, ויאיר ברקע, ויאיר במרכז
ויאיר איננו, ואני שואל, ואני ומנייה, וכותב, וחולם, ופוגש יאיר באנסים,
בסיפורים חיים, ומניה. ועbaraה שנה ראשונה וביקשתי מנוחה עצמי,
ולאט לאט הסכמתי להניח, ולנוח.

יאיר שהכרתי הלך לו, כאומו נודד היוצא לדרך כשהגיע השעה
ללכת לאשה עוד בעולם לרגע.

רווח של יאיר, טוב לבו, אהבתנו, אהבתינו קיימות ומתקיימות, הוא
פה והוא שם והוא מעבר לזמן.

תבורך נשמת יאיר לדרכה
תבורך נשמת, גבורך שניין, יبورך האחד

אבא

עטיפת הסרט המספר על יאיר ודניאל אחיו.
הסרט נערך ע"י דניאל והוא כובודת שורשים
לבר המצווה (של דניאל) במרץ 2001

לֵוָן / LEV LEVAN

HERMANN IS LINKED TO THE TOWN OF *HERMANN MESTEC, A TOWN IN BOHEMIA, WHERE A JEWISH COMMUNITY EXISTED SINCE THE 15TH CENTURY.

לֵוָן / LEV LEVAN

לְהַנִּזְקָה לְהַחֲמִיה רְדָכוֹ
סְבִּיבָן סְבִּיבָן
דָּנִיאֵל דָּנִיאֵל
מְשֻׁבֶּבֶן

סרט זה מספר על אחיו יאיר ועלי. יאיר הוא זה שבזכותו שמי דניאל. חלק ראשון תראו אותו ואת יאיר מרגע לידתי עד חופשתנו יחד לאחרונה לפסח 2000. בסוף פסט, יאיר נהרג בתאונת דרכים. הסרט מוקדש לוכוו. חלק שני מציג את משפחתי המורחבת. את הסרט ערכנו אני ואבי כובודת שורשים לבר המצווה מרץ 2001

גיאו ג'י היקי ג'רי

אני מברכת אותך ליום הולדתך
ומאתחלת לך:

שנתהיה לך שנה נפלאה
שנה שתהנה מתפקידך בצבא,

שתפתח את כישרונותיך,

שנה שתפתח חברותות

שייעשו אותך

שנה שתמצא אפשרות כלכלית

שתוכל להגישים רצונתיים,

- אני מאתחלת לעצמי להיות יותר -

שותפה לעולמך,

- ולך להנות יותר מה שיש לך -

להציג לך

מאתחלת לך הרבה אהבה -

באהבה רבה,

knk

אחרי שיאיר הילר
- שמתה תאורה -
עכשוו ראייתי
של פעם שהאור נדלק -
אני נזכר
זה כמו האוטומט
שמדליך את האור בשקיעה...

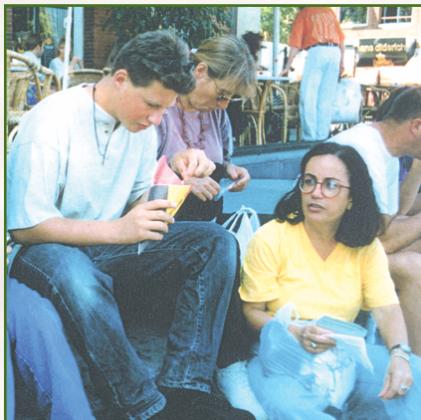

"... וְיָמִים קַדִּים כֵּן נִבְּנָה
בְּצֻדְקָה, כֵּן הֲמִזְבֵּחַ
נִבְּנָה שֶׁלְכָה בְּצֻדְקָה
כֵּן נִבְּנָה... אָמֵן, כֵּן
נִבְּנָה, כֵּן, כֵּן,
... וְאֶת הַמִּזְבֵּחַ שֶׁלְכָה
הַיּוֹם כֵּן נִבְּנָה יְמִינָה
הַיּוֹם כֵּן נִבְּנָה תְּרִיבָה
הַלְּוִין כֵּן, כֵּן, כֵּן
... אָמֵן....

אָמֵן, כֵּן נִבְּנָה יְמִינָה...
אָמֵן, כֵּן נִבְּנָה הַלְּוִין, כֵּן
אָמֵן, כֵּן נִבְּנָה הַלְּוִין.
הַלְּוִין כֵּן נִבְּנָה הַלְּוִין
הַלְּוִין, יְמִינָה, יְמִינָה...
... אָמֵן, כֵּן נִבְּנָה הַלְּוִין...

מתוך דברי בנינו ביום השנה השלישי

כשאני חושבת על יאיר ועל הדברים שאני רוצה לומר השנה, אני נזכרת באבא שלו - גבי הרמן.

אולי זה הגיל שלי, אולי הצפה של זיכרונות, אבל הדבר חוי וחזק ביותר. אני נזכרת, זאת העובדה שאבא שלו תמיד הבטיח לנו שהכל טוב. שהעולם יפה.

שעת הדברים הרעים אפשר תמיד לראות בעבר זיהת, והזהות הזאת תמיד תהייה זיהת חיובית, כהה גדלנו והתבגרנו, זאת המורשת היכי עטוקה שלי. ובדברים האלה אני מאמין שוב היום.

את הבטחה של אבא - אני הבטחתו לעצמי גם עבורי ילדי. באמונה שלי - ליד זאת הבטחה. הבטחה לחיות, לגודל, לשמות, למשם את הפוטנציאל שלו. והנה פתאום - גם אבא וגם יאיר הפרו את הבטחה הזאת. ובמשך כל השנים האלה, בכל הזמן הזה - עשתה (ולא ידעת אפילו שאני כועסת), עשתה על אבא שהבטיח ולא קיים - כאלו שהוא אחראי על העולם... ובעיקר עשתה על יאיר שהLEN לו ככ פתאום בלי למשם, בלי לגודל באמת, והשאר אותו כל כל עצוביים וכואבים. לא ידעת לבטא בתוך העצב את הкусם הזה... אבל היום אני רוצה לשתף אתכם במקום חדש שלי, בדברים שראיתי והבנתי. היום אני כבר יכולה לראות - יאיר בן חיי מלאים, שיאיר גדל מואוד בנסיבותיו, שיאיר שמח בחיים והוא כנראה מישש את כל מה שהוא בא להיות כאן. הרי אין לי באמת שום אפשרות לדעת למה הוא בחר לлечט. והיום אני מבינה את זה אחרת, ואני מכובן כבר לא כועסת (הкусם הוא סוג של חוסר אונים נוראי), אני מבינה גם בראש וביקר בלב, שהוא שלו - זאת הבטחה שנשפטה עשתה.

ונחומר, שנשארנו כאן כל כולם ועצוביים - גם אנחנו עשינו את הבחירה שלו - ללימוד, לגודל, להתפתח לראות את הזיווית הנוסף ולהאמיןשוב בהבטחה של אבא. לשמות בחים שלנו ובילדים שלנו. להסתכל קדימה וביחד עם זאת, גם לזכור - את שמחת החיים של יאיר, את טוב ליבו, את המרצ וההתלהבות שלו מהחיים, את יכולת שהיא לו לבלו הכל, לחיות במהירות ובשמחה - ולדעת שככל אלה קיימים. היום אני באמת כבר לא כועסת, היום אני מרגישה את הגעגוע ממוקם מפויים ושלם כי המות הוא לא סוף הדור. זאת פשוט פרידה והתחלה של משהו אחר. כל מה שנחומר נבחר לראות שם.

יהודית קונפורטי

**יש דברים שאין להם תשובה
כמו מות ופרידה.**

**פָשַׂר לְנוֹחֵשׁ, אֲשֶׁר לְהַרְגִּישׁ,
לְבֻכֹת, לְצַחַק, לְכַעַס, לְהַצְעָר,
לְשָׁאֹל, לְהִיּוֹת חָסֵר אָנוֹנִים.
לְסַפְקָה הסְבָרִים רַוחֲנִים וּמַדְעִים,
לְתַת שְׁמוֹת וּסִימָנוֹת,
לְבוֹרָה, לְהַתְפִּלָּל, לְקוֹוֹת וּלְהַאֲמָן,
אֲבָל אֵין תשובה לאֵין,
אֵין הסְבָר שְׁמַנִיחַ את הדעת לאֵין.
יש רק לחיות את הייש ולקבל את האין,
את קיומו הנוכח של האין
שהוא חלק ממה שיש.**

איתן

Shooting Scrip

עוד חזרה הניגון

מצולמה על ה DOLLY (משמאל לימין), לכיוון הקיר) + DOLLY IN PEN (ימינה לכיוון בר). מצלום בLOW ENGELL בבדיקת צלום ב M.S - של בר.

SOUND :
טוסיקת גיטרה פתיחה.

מצולמה על - DOLLY (משמאל לימין), לכיוון הקיר) במאוב של - PEN (BLACK). מצלום ימינה + DOLLY IN PEN (לכיוון בר), מצלום בLOW ENGELL, מצלום נעוצר ב M.S - של בר.

SOUND :
טוסיקת הפתיחה עד כניסה הגיטרות.

הערות:
* לדאג שבמהלך ה DOLLY לא יראו את חוץ
הקרון.

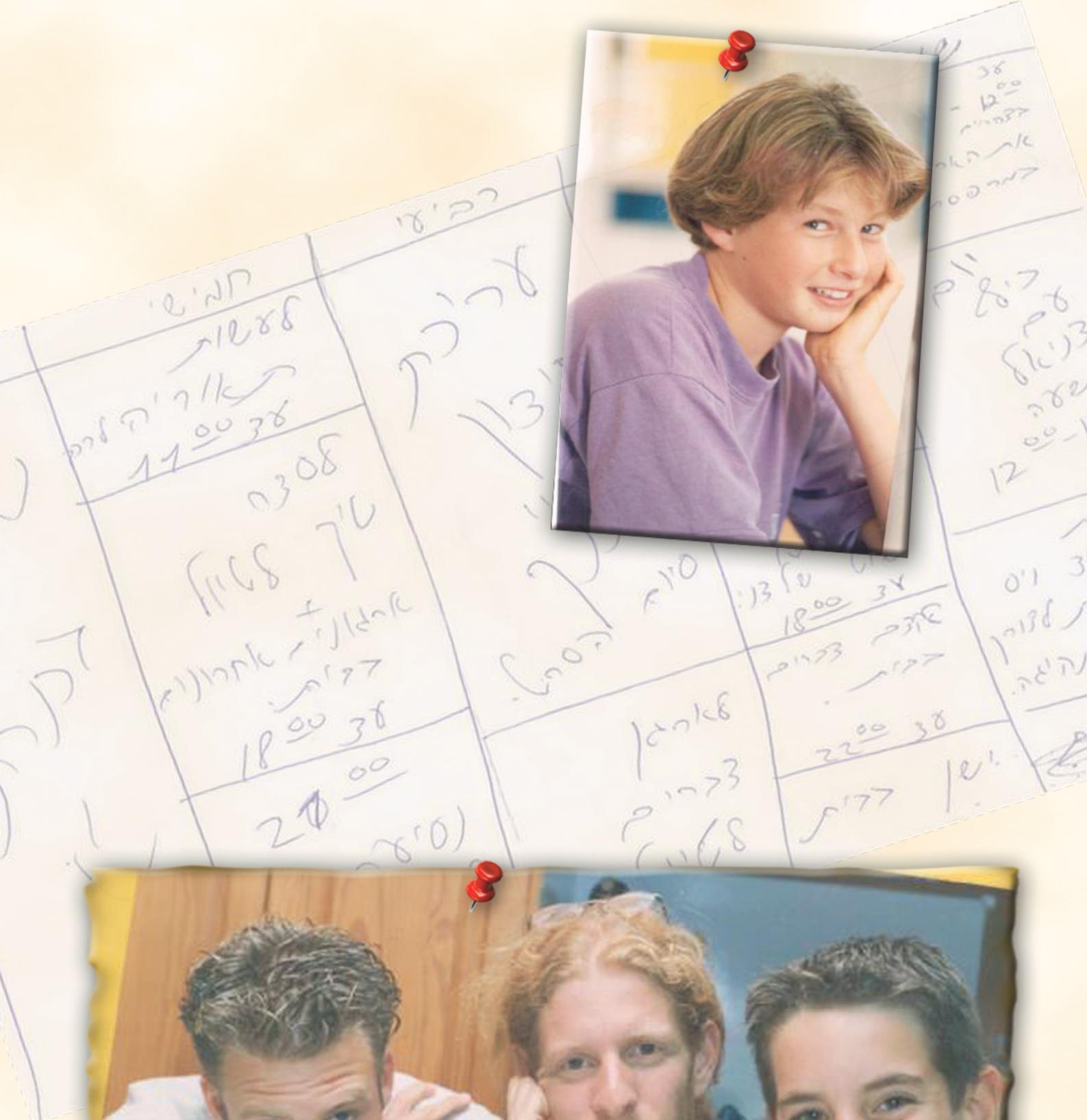
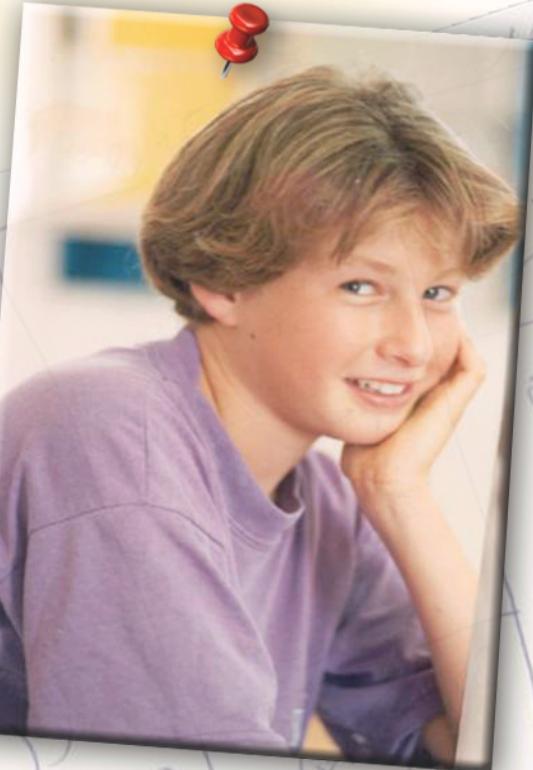
* לתרמן את תנועת ה DOLLY עם SOUND של השיר.

SOUND :
טוסיקת גיטרות פתיחה.

ניגון חדש

אחרי הוידאו קליפ לעוד חזרה הניגון של בר סחרוי, שזכה לפני שבועיים בתחרות קליב בעיר, עמדו שני יוצרים מוכשרים וסיפור טרי אחד ■ ימיים אחרי תחילת הצלומים, נהרג בתאונות דרכים הצלם יair הרמן ■ דראית' אותו יותר מאשר את ההרים שלו", אמרת' עליה רוזנפלד, הבמאית, "זה מאוד קשה"

ה3/א/ה 7/1 הפסוק
כימורו נזכר ב'א-ב'
כימורו טרב בורות לבונרים.
תיכון תל-אביב
ה-איכוב רמת גן 12, רמת אפעל
177-022-6090

מעריב

היום מוצרך מגזין עסקים

גילון מיוחד
לבריחתודה של
יאיר הרמן
מול טוב

יום נ', לי' באב תשנ"ג, 17.8.93, נספח מס' 13944 ■ שער פ"ג ■ המחיר 1.80 ש"ח (כולל סעיפים), המחיר באילה 1.55 ש"ח ■ מאריב ■ מאריב

המישל האמריקני מציע לעודור חגיגת מיוחדת על מידשתת הבית הלבן

הליינטון ליאיר: 'זעורך את הבריחתו בבית הלבן'

נסיא אריה"ב מציע לשלב את החגיגת עם חתימת הסכם השלום ■ 'אתה תכתוב את מנוגינת הלייווי לטקס
ואני אנגן בסקסופון' ■ יאיר בתשובה לקליינטון: 'תודה, אבל אני מעדיף להציג בנטף, עם כל החבר'ה'

מ' היה מאין שחכפנו זו שום?

נולד ב'ביקו חולון' (מימין) ב'80, הגיע בגיל 3 לנוף, ותראו אותו עכשווי צילומי: חנניה הרמן

פָּס אַצֵּע לְצִדְקָת
יָאֹד לְאַשְׁלָחוֹת הַשְׁלָמָם

במושדר התייחסו משוכנעים: היגיון שצבר ב'גווה שלום' יסייע לו בתפקיד

אכזב וחקים הכהן (ההסגנוגרפיה של דני כהן):

את לימודי הקולנוע הרשמיים שלי התחלתי בגיל 13.5. כשלמדתי בבית הספר הניסוי בירושלים בכיתה ח'. למרות שבבית יוקת צילום, אומנות וקולנוע כבר מגיל עיר. אבי חנן הרטמן, צלם עיתונות... אמי תחיה הרטמן, ניילה ספריית ידאו... כך שהר��ע הקולנועי שלי בא מהמשפחה. אחר שנותיהם של לימודי קולנוע עיוני, בבית הספר הניסוי בירושלים, הגעתו להחלטה שאני רוצה להשיק עוד בקולנוע ולהשיק בהזה יותר מכל שאר המקצועות האחרים שלמדתי, لكن עברתי לבית הספר לאומניות... לאחר חדש של לימודי בבית הספר, ראייתי את עתידי צלם. בתחום לימודי בכיתה י' שימושתי צללים להפקות רבות של בית הספר. את את סרט הנמר של כיתה י' "השדים של מירב".

צלמתי עבור הבמאי רמי דיזוף. זו הייתה הפקה רצינית ומושקעת לטענות המוראים על סנק החוויה שלי וממה שמשמעותי מהמוראים זה היה הסרט הארון והמורכב ביותר בבית הספר. "...ובסוף כיתה י' צילמתי את הסרט "סילקו את אורמנוד", בסרט זה הרגשתי שהגעתني לרמה המקצועית מכל הבחינות (תאורה, סאונד, צבעים, עיצוב, פריימ, ועוד...) כך לפניו י' ב' גיבשנו צוות לסרט הגמר שאותו מסיים לערוך ביוםים אלה. סרט זה צולם בכ-36 לקובנים. יש בו כ-500 שוטים (+), והוא באורך 35 דקות..."

בחופש הגדול בין כיתה ג' ל-ד' עברתי לנוטף. מפוחד מישוב חדש ומביה"ס חדש בלי חברים, אתה הופעת בפתח הצריך שלם עם שיעור שאטני ועיניהם כחולות נוצצות, נוכמתת לח"ם שלי ונוגנת לי הרגשה כאילו נולדתי פה.... כ"כ הרבה דברים עברו ייחד, אני השתנייתי אתה השתניית אבל מה שישאר זו החברות שלנו. אני לא מצליח לקלוט אתה לא פה וחצי ממני ועלם, כ"כ הרבה מסיבות, פסטיבל ערד, ייון, סיני ואתה הייתה כל כך יפה, כל כך טוב, כל כך מוכשר ואהוב, אני חושב שגם יש מישחו שאפשר להגיד על יאיר שהוא ניצל את ההזדמנויות שהיו לו בחיים עד שם נפסקו, זה אתה.... אין לי איך לסיים כי אני לא מרגיש שהה סוף, רק להגיד לך שאתה אהוב אותו.

מוסא מאבו-גוש מגלה: "יאיר עבד אית' ולג' בטראסות"

"הוא איש מקצוע יוצא מן הכלל; חבל שהוא מתעסק במוזיקה במקום לעבוד"

מאת כתבנו המיחד בנטע
גילויים חדשים על עברו המקצועני של
יאיר נחשפו השבוע, בראיון עם מוסא
לאוב-גוש.

על החלון במטבח אצלנו עומד בקבוקון קטן מזכוכית שעלי צווע עדין של עץ, מין אגרטל קטן שמספיק לפורה אחד. יאיר הביא אותו פעם.

זה היה ביום ההולדת של איליה. עבר היום. ואז בלילה אולי ב-11 או 12 נשמעה דפיקה קלה על הדלת ויאיר ה策יך והושיט לאיליה את העציץ הקטן עם פח בתוכו. מהוויה קטנה הוא לא שכח את יום ההולדת. בסיפור הקטן הזה יש הרבה ס��נום אופיינם ליאיר וחוובתי עלות משה מהם היום כתזורת קטנה לכלו. לפROSS מעט משיל האבעים היוצרים את תמונה הדיכרונות של יאיר. ומה עלה? הנה כמה דברים.....

תשומת לב, משהו איש, התייחסות אישית ואמיתית לאנשים, עדינות, עדינות רבה בתוך הנער הגדול והגמלוני הזה. הדפיקה הקללה על הדלת. עוד לא ראייתי מישחו שמקיש על הדלת נקייה כל כך קלה ומרפרפת (חזק מתחיה כמובן), וגם את זה הוא ידע להפיק מעצמו בטבעיות, ביחד עם הרעש הרוב שהקדים, הדיבור המתמיד, התיפוף הנמרץ והקולניות הרבה.

וועוד אפשר להוסיף את המוזיקליות, את המקוריות ואת היצירתיות הרובה שבילטו על כל צעד ושלע. ראש פתוח, זרוק, ראייה מעניינת, דמיון ללא רסן ושפע של רעיונות שזרמו כמוין המתגבר. כשאת כל זה מלאה הומו שגורם לכלם להתגלל מצחוק, לצחוק עד בכ. ילד מצחיק, מיוחד ונוגע לב.

געתיפה במעט רסיסים קטנים, חלקיים שייצרים אצלי את פסיפס הדיכרונות של יאיר, ויש עוד הרבה: יש קשר למשפחה ולשכונת, חברות, התמסרות למשימה, לב רחוב ופשות בן אדם.

בן אדם שאותו אנחנו זוכרים באהבה.

שורי יבנין

ניסן תשס"ז 13.4.07

אם תביט עמַק לתוכָךְ עיני

אם תביט עמַק לתוכָךְ עיני
לְאֵתֶרֶה בְּשָׁמִים
עַל,

כִּי עַנִּי מִנְהָרוֹת הָןָ
וְאֶל הַנְּשָׁמָה מַולְיכֹת,
שֶׁם אֲמַכָּה לְהָ – אַנְיָ וְכָל אֲשֶׁר אָזָעָ.
זְכָר אָזָעָ עַל הַטּוֹב וְעַל הַאֲמָת,
כִּי קָצָר בָּהָה בְּקוֹרִי בָּזָמָן וּבָמָקוֹם,
כְּפָרִי הַעַז שְׂדָרְכָה לְהַבְשֵׁיל וּלְפָלָל.
פִּיְתָה לְיִהְעַז, וּמִמְמָה יִנְקַטִּי.
עוֹדָדִי אַתָּה, אָה אֵין בָּזָד לְרָאוֹת.

הַגְּשָׁם דָמָעָתִי
הַשְּׁמָטָשׁ חִיזְכִּי.
עוֹדָדִי יְלִד שְׁלָא אַשְׁכָחْ כִּיְצָד לְאָהָבָ
לְיִזְחָד אָנִי, מַאֲחֹזָה קְוָמָעָלִיךְ.
הַוּשָׁטָן דִּידָה וְלִבְבָה,
וְאָתָה תָּן לְעַצְמָה לְקָלָוָת.
אַנְיָ הַפְּרָיִן.
אַמְּהָה הַעַז.

כָל מָקוֹם סְבִיבָה תִּמְצִיאֵת הַמִּים,
אֶל תָּנוּת לְהַעֲדר לְהַסִּיט אֶת לְבָךְ
מַלְאָה בְּכָל רַגְעָ מַרְגָּעָי הַיּוֹם.
אַנְיָ אַתָּה בְּאֲשֶׁר הַנָּהָ
רֹזֶחֶת אַנְיָ שְׁתַדְעָ,
פְּקַשְׁבָ לְרָחָם – זֶאת נְשִׁימָתִי,

וְעַזְבֵּן כָּרֶם פִּיאָה כְּכָל יְמֵי נֶכֶן מִזְמָה
וְעַזְבֵּן כָּרֶם פִּסְגָּה בְּלִבְנָה אֲמִתָּה, וְעַזְבֵּן
כָּרֶם פִּסְגָּה פְּסִיכָּה כְּבָשָׂר חֲרֵם כְּכָל שְׁמָם, חֲרֵם
כְּכָל מִזְמָה מִזְמָה, וְעַזְבֵּן אֲמִתָּה רְבָנָה, כְּכָל מִזְמָה
רְבָנָה פִּרְבֵּן כָּרֶם קְדֻשָּׁה וְעַד כְּבָשָׂר עַלְיָה מִזְמָה
וְעַד כְּבָשָׂר עַלְיָה, כְּבָשָׂר וְעַד אֲמִתָּה, כְּבָשָׂר דָּלָה
וְעַד אֲמִתָּה, וְעַד אֲמִתָּה כְּבָשָׂר כְּבָשָׂר כְּבָשָׂר כְּבָשָׂר

בְּעַד אֲמִתָּה

...از הינה אנחנו שוב כאן והפעם בשביבך ואני לא הצלחתי לגלות דרך אחרתفتح להיכנס ולבוא אל האrhoע זהה שאנו מקיימיםפה לזכרון.

והנה, כך זה קרה, שראיתי סרט. "בונונה ויסטה קלַאָב". רأיתי שם אנשים שעושים מוסיקה בगיל שמנונים ותשעים. אנשים פשוטים עושים מוסיקה ונפלאה שהיא אף נפלאה יותר על רקע המציגות הקשה שלהם וסביהם. עוני, עליבותם ומחסורו היא גם נחלתם, אבל ניכר שהיא נוגעת רק בגופם.

המוסיקה שלהם נובעת ממוקם אחר לגמרי, מקום של שמחה.

...אתה הייתה אדם שמח. מכל מקום אדם שמביא שמחה. לכל אחד יש רגעים קלים וקשיים בוחן השם, אבל אתה היה בא שמח ומוביא את השמחה איתך. גם לעובדות היצירה שלמדת לעשות הייתה יוצאת בשמחה ואז אף שב הביתה בשמחה. לפעמים בבולטום, כrhoח סערה, תמיד רק לרגע קצר. כמו דברה שמקרת פרוח לתת לו כמה אבקני שמחה. האם אפשר לשמח על הרקע של אובדן של מישחו כאשר החוסר ניצב מולו בצורה כל כך וחרצת? אולי לא. ואולי דזוקא כן. כמו אותן המוסיקאים המופלאים ששרים את שמחתם דזוקא על רקע הקשי חסר התקווה. אני באמת באמת לא יודע.

אבל דזוקא בזמן זהה של קשי, בלבול, רשע ועצב אני רוצה להזכיר. אווי רוצה להזכיר שאתה היה אדם שמח וככה אני זוכר אותך. היום אני רוצה להזכיר את השמחה.

אוון יבנין נטף

יאיר,

פתח פתחת לנו לעולם הבא,
את מה שסגור בפנינו ביום-יום
כשאנו הנו לא יודעים להסתכל או לא רצים
ואתה עשית פתח בעוניים ונסקנת
מתחרב ליקום אתה שם אנחנו גם
פה וגם שם במסע מופלא של נשמות
וכשיזעדים להסתכל רואים מעבר
את מה ששקוף בתוך החומר
וזה אין פה ושם כולנו אחד.

פתחת לנו פתח לעולם הבא, לעולם אחר
חיברת אותנו לשמיים פתאות
כמו בין כל הכוכבים
יש כוכב אחד יair עם שם ופנים והכל.
וזד לאט לאט אנחנו לומדים לראות להבחן
סימנות לנו דרכ, נתיב שעולה עד למעלה
מי שרואה יכול להישאר פה
אבל ההזמנה וכתבה
ככה שאתה יכול לצאת לمسע בכל רגע שתתברר
مكان גם אפשר לראות
כאן ושם ונפגשים או כאן ושם

בעבר הייתה צורה צואת לדברים
שהיית איתנו והיינו ילדים והוא נראה כייך איתך
אבל זה עבר (כמו כל ילדים, לא?)

היום אני מרגישה את הנגיעות שלך بي לפעמים מופיע פתאות,
רק ארגזיה ואור מלאו אותך בשמחה.
אבל שאתה לא פה בגוף לעבור אותנו את החיים
אבל הנוכחות שלך קיימת כשונצרים בך,
אתה שב ומופיע ומhapus לי את הלב.
מזל שני מאמיןזה זהה לא הסוף, שנשמה מתקיימת ולא רק פעם אחת, שהכל מחובר
אני שמחה שאני מוקפת בעוד אנשים חכמים שעושים דבר
ונאנו לומדים ביחד לעשות את הגשר בין העולמות, לשמות עם מרכיבות החיים,
ולחוות את הרצון המקודש של כל אחד ואחד.

הצבע השחור או הבהיר למעלה הוא לא מסנו
הוא חלל, פרודות של אויר ואור
יש עולמות עליונים, אין בלעדיהם לחומר
אני שמחה על הקשר הזה שיש לי איתם
הוא בל ינותך.

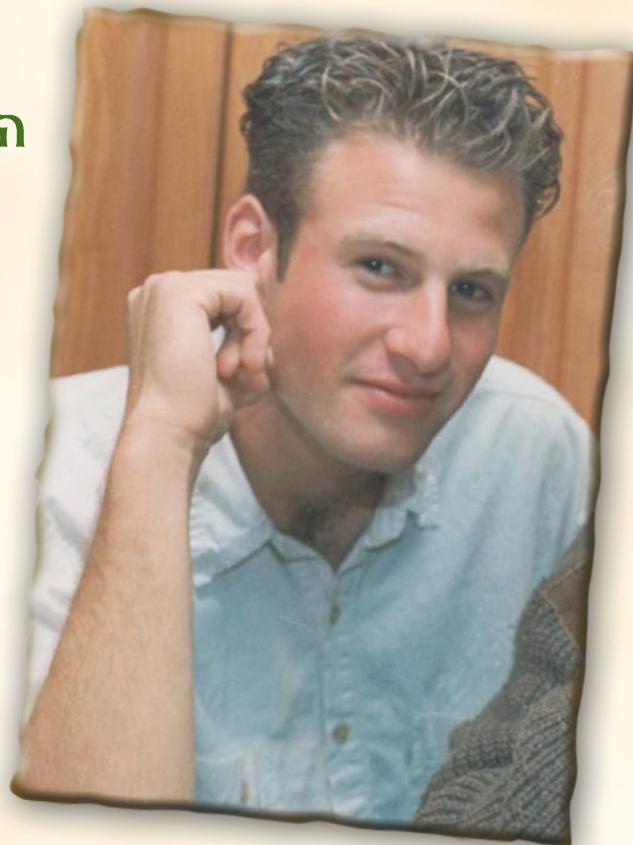
אליה יבנין

וְאֵיך,

חַיִם שֶׁל אֹור
מוֹשְׁפָע מִהָּעוֹלָם, נָופֵל
נוֹשָׂר עִם חִיּוֹן,
אוֹהָבִים אֲוֹתָוּ כּוֹלָם
נוֹגֵה מִהְעֹצָמָה.
רוֹאָה את כּוֹלָם בְּדָרְן שָׁלוֹ,
נוֹעֹז בְּנָחָשׁ
וּמְתֻרָחָק.

כָּבֵר לֹא יְהִי יָד,
כִּי הַתְּאֹנוֹה מִתְּקָרְבָת.
הַתְּמִוָּנוֹה שָׁלוֹ, לֹא יְסַפֵּיק לְרָאֹות,
יּוֹם הַוְּלָדָת, יּוֹם לִיהְ, הַתְּחִלָּה.
יְגִיעַ עַד דָּקָה הַבִּיתָה,
אֲن בְּדָקָה הַזָּאת יְשַׁׁסֵּחַ
נוֹשָׂר עִם כּוֹלָנוּ
אֲנ בְּלִי שָׁאָר הַיְסּוּדוֹת
נוֹשָׂר בָּאָדָמָה וּבָרְגוּשָׁות
יוֹתָם אֶל עַל

שם: יאיר הרמן
כתובת: א/1

תאריך: חודף, 1995
מקורה: ביולוגיה

לראייר,

אני מוסירה את הבדיקה למבייר: מעולם לא ראייתי תלמיד שטכלית לכתה את עצם בירדים בצדקה כל-כך דציבית ומרוצחת כפי שאתה עשית. בבירוגוד כמה שהירה בתחילת השנה, כתעת אתה מגיע באופין מסוים לשיעורדים, לומד ועובד בדציבות וממש הדעתני לדרות עד כמה הצלחת להבין את החומר. תוך זמן קצר כל כך (למשל: עבורת הסיכום על חומרה המזורך). אני מושריכה מואוד את מאכיך ומכבדת את היישיר.

לצערי, לא נוכל לעשות השנה ביסודות דבים מסיבות פכניות, אך אני מבטיחה שעוד בעשיה גם דברים אחרים מלבד השיעורדים השגרתיים.

יאיר, אין לי ספק שיש לך מנגנון ידע לא קטן וכורש הבהה מוגלה. בואו זאת בכתה. אל תהסס לומד דבריך.

בברכה:
מיבאלה דהט

"היה ליאיר כישון עלום אדहים, ידענו שאחנה לו עתיד מוחיד בחתום"

סיפור חברו של יאיר הרמן ז"ל שנרג בתרונה

יאיר הרמן ז"ל

עגונתו, נדרות הנפש והרגונו לחבי ריו בגבאי בלטני, סעד לו פסקו.

יאיר, כסחוvr כר ווא, חמץ או ואנדי ניה בבל טפס בו הוה, סייר אתROL אבוי תגניה, גלים עיתונות ותיק: "הוא היה מהילדים דיאשנום בייסוב וכילר ססן עוד לי לבנות את ביתנו, הוי לו המן חברים תברות, הוא אומך בללות, להבדי אנשים ולעוזר איש שרק יוביל, וכטוכן לצלם. כלס ניבאו לו עטי גרייז ואהו תכנן גט אתמי' בגבאי להמסר ולהציג בתחות. רק עכשיין הוא היה באצע צילומים לקראת יוס העצמאית, צילומים אותם הוא לא יזכח לסייע", ובקה פרייליך

סאות תבירים, בני משפחה והוילם ליוו אתROL את יאיר הרמן ז"ל, בן 20, שנדרין שלשות בלילה בתאונת הרבים סמוך לבירושם בישוב נוף בד ריו ירושלים. יאיר, שמשתתף ב庆幸 נסח, נטען בברית הקבירות כי ישוב צבו נדל. "שלום לך אחיך", נפרד סבונו ארוחה הבדור, אויגן, לוד' קבידה. יאיר הרמן נסע לטיסות בלילה יזר עם חברו מירשלס לישוב נסח, סבון לנסח, באחד בעיטולי הרדק, והתעורר הרכב, יאיר, שיסב כמושב ואחורי, נס' גע באחד אניות ונפער בעבור זמן קדר. שלושת חברי תיערכו עלידי בגין רוד אודום לבתי־החולמים ורשת עץ בראש נבי רושלים כשם פזועים באורה ביןינו עד קשת, שם אירסוו להמקם הביטול. הוויו של יאיר, חגיגת ותעה, וסני אחים, איגן ווינאל, ניסו לעכל אתROL את אוברגם נספנסו לצר ארגן. יזר איהם ליוו את הארון מאות חברים, ספקיין וחבירו במקורת קצין חנוך ראש וטשבו ווילוב. "זהה לו בישרין צילום כדרהס וכולס ידע שמחכה לו עטי פוחור בתחות", סייר פובי. למלהקת הגילום בחיל ח"ר נר הביע לאחד שיסים את ליטוריו בתיכון לאמנויות בירושלים וכישרונו בציילומי ודרואו הויל אויתו בטסלול מדור לתפקידים בכירוב. "הדריטה,

....הוא הגיע אליו מלא עסיס ועורם מתפרק לכל עבר, קווצני ולא מסתדר עם המשגורת הצבאית. זמן קצר אחר כך כפי שהוא עצמו סיפר לי הוא קיבל החלטה להשקי י במקומ בו הוא משרת.

ואנו צוות הפיקוד התחלנו לגלוות את הרמן האיכפטוני.

תעוגג להיות מפקד של חיל כזה, שעוט על שעוט של השקעה בצד טכני, ובמה שנדרש בצלומים, עבודה בלחצים פיד"ם ונפשיים, עם חיון, בלי לוותר על חן הנעוורים המתפרק, על הגיל בשיער, על הלא מתגלח לפעים, תוך כדי לקיחת אחריות על טעויות ולימוד מהן.

Յואב שפיגל

מפקד מקצועי מדור אמצעי המחשה

....יאיר היה אמן ויוצר בנטמו, הוא גילה מוטיבציה גבוהה מאוד ביצוע תפקידיו, השקי שעות רבות וסחף את הוצאות הטכני ואת הייחודו כולה עמו, בתנאי לחץ ובתנאי שטח קשים ונשאר ביד בוטחת מأחוורי העדשה והמשין לצלם, יאיר למד מטעיות מקצועיות שעשה, הפיק מהן תועלת והשתפר. ראיינו אותו מפתח בתפקידו וננהנו ממנו מאד.

בפי חבריו ועמיתיו כונה יאיר בחיבה הרמן. אהבנו אותו על חן הנעוירים, על ההתלהבות שלו הגיל בשיער והניסיונות שלו לעגל את הפינות של המשגורת הצבאית.

אהבנו את כנותו, האכפתיות והרצון שלו לשיער ולהגיע עם היחידה להישגים....

**אורונה קוטלר סא"ל
מפקדת היחידה**

....הגעת אלינו לחיל חינוך והנעור למדור אמצעי המחשה. מפקדיך ביקשו ממדריכי הקורס שסייעת, את האצלם הטוב ביותר ואני יודע שהה מה שקיבלנו: צעריר כישרוני, רעב למצולמה, נלהב, מקצוע ומסור לעובדה...

יאיר הגיע אלינו עם נשמה של אומן....

**יעקב קסטל אל"ט
מפקד מרכז חינוך**

וְאֵת כֵּן יָמִין

① עַל נֶגֶל שְׁבָטֶם הַיּוֹם
כִּי אֲלֵיכֶם אֶת־הַעֲלָמָה הַזֹּאת וְאֶת־הַמִּזְבֵּחַ
וְאֶת־הַמִּזְבֵּחַ תִּמְצָא בְּבֵית־יְהוָה.

② כִּי מִשְׁנֶה כָּל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
בְּבֵית־יְהוָה תִּמְצָא בְּבֵית־יְהוָה.

③ כִּי מִשְׁנֶה כָּל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
בְּבֵית־יְהוָה תִּמְצָא בְּבֵית־יְהוָה.

(*)

④ כִּי מִשְׁנֶה כָּל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
בְּבֵית־יְהוָה תִּמְצָא בְּבֵית־יְהוָה
בְּבֵית־יְהוָה תִּמְצָא בְּבֵית־יְהוָה
בְּבֵית־יְהוָה תִּמְצָא בְּבֵית־יְהוָה.

⑤ כִּי מִשְׁנֶה כָּל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
בְּבֵית־יְהוָה תִּמְצָא בְּבֵית־יְהוָה.

וְאֵת כֵּן יָמִין

① וְאֵת כֵּן יָמִין אֶל־מִזְבֵּחַ
(מִזְבֵּחַ יְהוָה)

② כִּי מִשְׁנֶה כָּל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
בְּבֵית־יְהוָה תִּמְצָא בְּבֵית־יְהוָה
בְּבֵית־יְהוָה תִּמְצָא בְּבֵית־יְהוָה.

③ כִּי מִשְׁנֶה כָּל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
בְּבֵית־יְהוָה תִּמְצָא בְּבֵית־יְהוָה

וְאֵת כֵּן יָמִין
בְּבֵית־יְהוָה

וְאֵת כֵּן יָמִין

① כִּי מִשְׁנֶה כָּל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
בְּבֵית־יְהוָה תִּמְצָא בְּבֵית־יְהוָה
בְּבֵית־יְהוָה תִּמְצָא בְּבֵית־יְהוָה
בְּבֵית־יְהוָה תִּמְצָא בְּבֵית־יְהוָה.

② כִּי מִשְׁנֶה כָּל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
בְּבֵית־יְהוָה תִּמְצָא בְּבֵית־יְהוָה
בְּבֵית־יְהוָה תִּמְצָא בְּבֵית־יְהוָה
בְּבֵית־יְהוָה.

③ כִּי מִשְׁנֶה כָּל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל
בְּבֵית־יְהוָה תִּמְצָא בְּבֵית־יְהוָה

יאיר

שנה שנות עברו יאיר, הנה אנחנו שוב באים ואתה כמו אוסף את כלנו ומאפשר לנו להתחבר, שנות שנות עברו והכאב הותמר בעוצמה ובעשיה. לצד זה לרגעים לא משנה ההתרמה, המשפחה, היחיד והדרך - אני פשוט מתגעגע אליו, ועולה بي עצב עמוק.

הגוף מתגעגע לגוף, פשוט לחבק אותו, אני מתגעגע לקול שלך לשמעו אותך אומר - איפה אבא, כמו בהקלטה שבסרט, לראות אותך חוזר הביתה עם הצחוק והأنרגיה המשמחת שלך ולדעת שיש לך ככה פשוט, לדבר להתייעץ להשען.

אני חי את המסע שלי יחד עם תחיה, אנחנו קמים כל יום לעוד יום של שמחה ועשיה, שיש בה ייחד מבורך, שטופס יותר ויותר נוכחות בחיינו, אנחנו מבקשים לעשות شيء פה אחרית עboro ילדיינו ועboro ילדים רבים אחרים. יאיר, הדחיפה שלך אותנו לטעם ומשמעותו עודנה נוכחת בחיינו, שנות שנים עברו, השתנו מערכות יחסים רבות בחיינו, התבגרנו, שהוא אחר נוכת, האחים שלך מביאים לנו שמחה רבה, דניאל בצד, ממשש את הרצון שלך להדריך ולהתעצם, ובבית מפוק אותנו בבישולים, בבנייה, בעיצובים ובnocחות המשמחת שלו. איתן מכנים הרבה אור לבית עם הפסלים שלו והאור שבר. ובקרוב י ממש עם תמה את רצונם להקים בית ומשפחה, וזה מאוד ממש ורגש אותו.

יאיר, שנות שנות עברו, וחין נוכחים כל כך על רקע הוויתינו, אתה כמו כוכב ברקיע ובאזור המיחז מסמן דרך ומסמן שבילים לצעריהם רבים, והשביל הזה מוליך אלינו והדורן מוליכה אל הבית, שבינו ייחד איתך, שהוא ביתנו, זו הערבות ההՃדית בינו, ברית מקודשת זהה פשוט אותנו שיש בנו את הכח והשמחה לחבר ולהתחבר לכל כך הרבה לבבות. אני אוהב אותך יairo. איזה יופי שיש באהבה זו, היא נוכחת, היא קיימת ויש בה חיים. אני רוצה לקרוא כמו שיר שקיבלת מפה, כשפתחתי את הלב לשמעו אותך - "כשאתה בא לפגוש אותי אבא, פשוט צורה, ככה פשוט כי שהיית איני עוד גם אתה אין צורתך, אז בוא אלי פשוט על כנפי הדמיון ותחוש אותי כמו שחשת, משחו שיש בו הרבה פנים וצורות, דומה למה שהיא ואני עוד, כשתרצה לפגוש אותי אבא פשוט אמר זאת, אני כאן!"

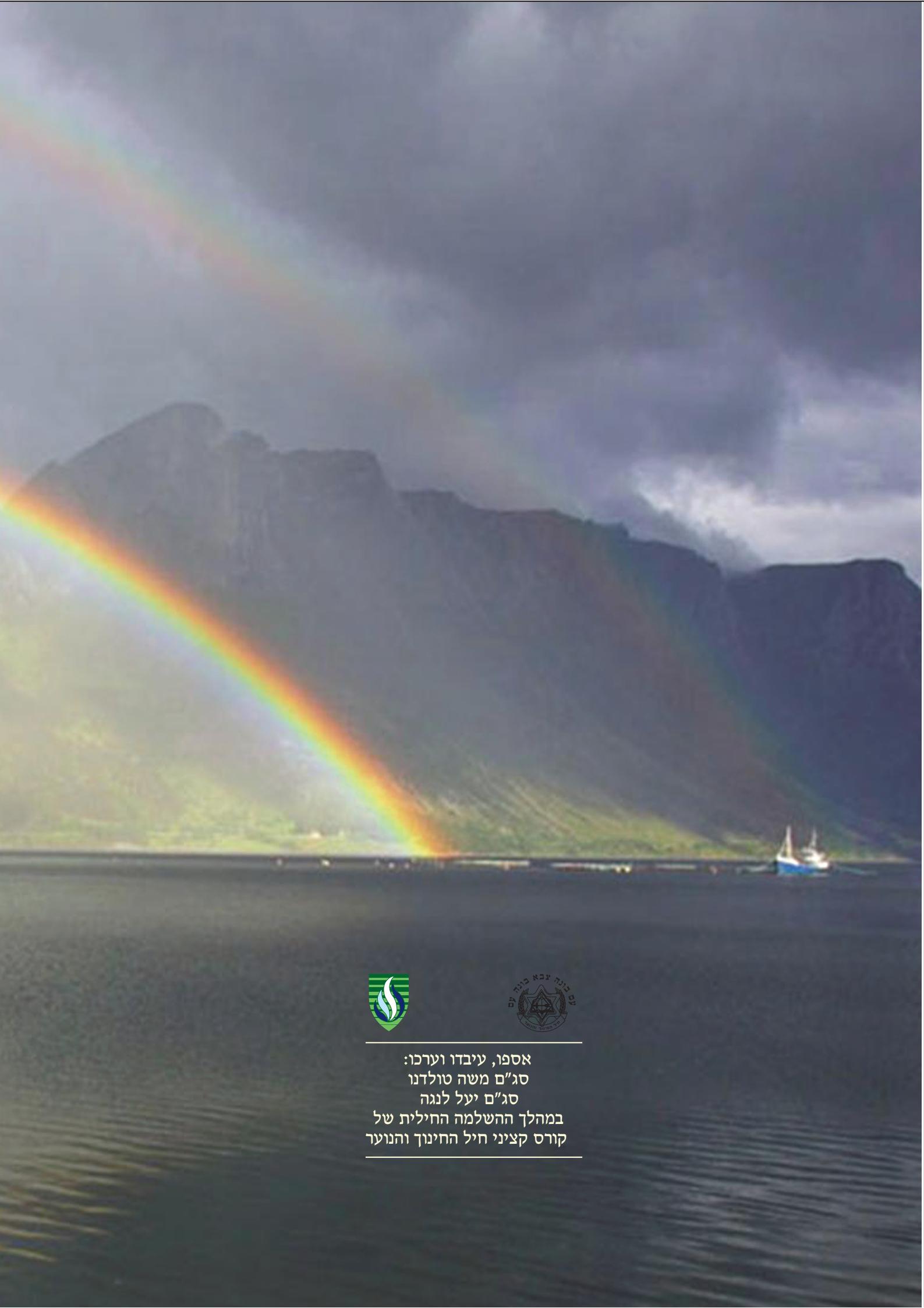
כטאתה בא לפגוש אותי אבא פשוט צורה
ככה פשוט כי מי שהיית איינני עוד
גם אתה איןך צורתן
וז בוא אליך פשוט על כנפי הדמיון
ותחוש אותי כמו שחתת
מטהו שיט בו הרבה פנים וזרות
דומה למבה טהיה ואייננו עוד
כטראזה לפגוש אותי אבא פשוט אמרך זאת
אני כאן פשוט.

מין הרדן

יְאֵיר הַרְמֹן

אספו, עיבדו וערכו:
סג"ם משה טולדנו
סג"ם יעל לנגה
במהלך ההשלמה החילית של
קורס קציני חיל החינוך והנוער
